

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ό χρόνος θάχη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρωμηός την έβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς άνέχωμαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τδ 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατῆς — δέν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'στωń φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Διακόσα τριανταεπτά
και έλοι στείλετε λεπτά.

Είκοσι κι' οκτώ Γεννάρη
και μουτσούναις 'στό παζάρι.

Διδασκαλία Φασουλῆ,
ένδιαφέρουσα πολύ.

(Ό Φασουλῆς κατ' έντολήν του έλευθέρου γένους
των έν 'Ελλάδι έκλογών τδ πνεύμα εξηγεῖ
'στούς έκ Σερβίας φθάσαντας έδω άπεσταλμένους,
κι' εκείν' οί δύο χάσκοντες ακούουν έν σιγή.)

Φ.—'Ω τῆς Σερβίας τῆς καλῆς σοφοί άπεσταλμένοι,
καλώς ώρίσατε και σεις 'στό 'Αστυ τῆς Παλλάδος,
νά μάθετε από κοντά ως διαδάται ξένοι
τούς νόμους και τδ Σύνταγμα τῆς ευκλεοῦς 'Ελλάδος.
Ζητεῖτε, λέγουν, παρ' ήμών τών ευτυχών ανθρώπων
νά διδαχθῆτε τάχιστα τών έκλογών τόν τρόπον,
και νά τόν εφαρμόσετε και 'στό μικρόν σας κράτος
καθ' έλην του τήν έκτασιν, καθ' έλον του τδ πλάτος.
'Εγώ λοιπόν κατ' έντολήν πολλών αναλαμβάνω
λεπτομερῆ εξήγησιν του τρόπου νά σᾶς κάνω,
και νά προσέξετε καλά, σοφοί άπεσταλμένοι,
νά μάθετε ή έκλογή πώς διαδόλο συμβαίνει.

(Οί Σέρβοι κάθονται κι' οί δὲ και σκύδουν τδ κεφάλι
κι' ό Φασουλῆς τόν άμπακο άρχίζει νά τούς ψάλλη.)

Φ.—'Ω Σέρβοι προσφιλέστατοι, έντὸς τῆς γῆς αὐτῆς,
εις τήν οποίαν έτυχε νά εἶμαι παροδίτης,
πᾶς 'Ελλην γνήσιος 'μπορεῖ νά έδῃ βουλευτής,
κι' αν ζφοκλέπτῃς λέγεται, κι' αν είναι λωποδύτης.

Όπόταν τδ αξίωμα του βουλευφόρου θέλω,
μ' ένα μεγάλον πρόγραμμα παντού τδ αναγγέλλω,
και τῶνομά μου τδ κολλῶ 'στον ένα κι' άλλον τσίχο,
και βεβαιῶ τούς έκλογεις πώς αν θά επιτύχω
θ' αναστηθῇ ογρήγορα ή δόξα που έτάφη
κι' ή καθαλίναις εξαφνα θά γίνονται χρυσάφι.

'Αφού λοιπόν υποσχεθῶ αὐτά καθὼς και άλλα
ανοίγω εις τούς έκλογεις τήν καθεμιά μου σάλα,
και όποιον εύρω άγνωστον τὲν χαιρετῶ 'στον δρόμο
και τὲν χαιδεύω κάποτε 'στη ράχη και 'στον ὦμο.
Και τῶνομα του καθενὸς φροντίζω νά μανθάνω,
άλλα φροντίζω ένταυτῶ και κουμπαραῖς νά κάνω,
και τρέχω έξω 'στό χωριᾷ με μούλους και γαιδάρους
και μάσκουλα πρὸς χάριν μου άκοθούνται και σμπάρα,
κι' εἰγὼ τᾶς έκδουλεύσεις μου προσφέρω 'στούς κουμπά-
άλλα τὰ ψήνω κάποτε και με κάμνῃ κουμπάρα. [ρους,

Λοιπόν, καθὼς σᾶς έλεγα, τδ σπῆτι μου θ' αναίξω,
κι' ίσῃν αγάπην κι' εὐνοίαν 'στούς έκλογεις θά δείξω,
και τότε ό κατακλυσμός θ' άρχίσῃ και ό σάκος,
και τότε εις τδ σπῆτι μου θά έλθῃ ένας κι' άλλος,
κι' απόλυτος, αν αγαπᾷ, θά γίνῃ νοικοκύρης
κι' εἰγὼ θά εἶμαι δούλος του και μισοκακομοίρης.

"Αν δὲ κανεὶς 'στὸν ὄμο μου ἀπάνω ἀκουμπήσῃ,
κι' ἂν τὴν γυναῖκα μου κρυφὰ ἢ φανερά τσιμπήσῃ,
ἐγὼ αὐτὸ τὸ χωρατὶ θὰ κάνω πῶς δὲν εἶδα
καὶ θὰ εἰπῶ « τὸ δέχομαι κι' αὐτὸ γιὰ τὴν πατρίδα. »

Καὶ ἂν ἰδῶ τὸ σπῆτι μου πῶς ἔγινε ἀχοῦρι,
ἂς γίνῃ θάλασσα, θὰ 'πῶ, ἄμάν, Χριστέ, κι' ἂς φέξῃ,
καὶ ἂν μὲ φτύσῃ ἔξαφνα κανένας μὲς 'στὴ μούρη,
ἐγὼ εὐθὺς θὰ σκουπισθῶ χωρὶς νὰ θυγῶ λέξι.

"Αν δὲ ἀντάμῃς ἐκλογεὺς τὴν ἄδειαν ζητήσῃ
κι' ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσῃς μου αὐτὴς ν' ἀποπατήσῃ,
θὰ τοῦ εἰπῶ ἐλεύθερα τὸ κέφι του νὰ κάμῃ,
ἀρκεῖ καὶ μόνον πάντοτε νὰ μ' ἔχῃ πρῶτο βλάμῃ.

"Στὸ σπῆτι μου θὰ ἔρχονται δημόται ὀλοένα
κι' ἐγὼ θὰ σφίγγω τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ των χέρι,
κι' εἰς ὕλας τὰς ὁρέξεις των θὰ κύψω τὸν αὐχένα,
ἂν καὶ ὁ τράχηλος Ρωμηῶν ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
Θὰ κάνω πάντα πῶς γελῶ, θ' ἀφίνω νὰ χορεύουν,
νὰ τραγουδοῦν, νὰ πιάωνται, πῶς φανερά νὰ κλέβουν,

νὰ μπαίνουν μὲς 'στὸ σπῆτι μου καθὼς 'στὴν κάμαρά μου
νὰ πίνουν, νὰ μπεκρομεθοῦν, νὰ βγάξουν τὰντερά των.

"Μπορεῖ καθεὶς, ἂν τάπατιτῇ σπουδαίως ἢ πατρί,
'στὴν κάλπην νὰ προσέρχεται καὶ δρὸ φορεῖς καὶ τρεῖς,
ἐν τούτοις ἐπιτρέπεται 'στὴν γῆν αὐτὴν τῶν φῶτων
νὰ δίδουν ψῆφον κι' αἱ σκιαὶ τοσούτων τεθνεώτων,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ κι' ὁ ἔσχατος κι' ὁ πρῶτος
νὰ γίνῃ ἀντιπρόσωπος δημότου τεθνεώτος,
καὶ νὰ ψηφίσῃ ἀντ' αὐτοῦ ἢ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον,
εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν τὴν κεφαλὴν του κλίνων.

Εἰς πάντα ἐπιτρέπεται τὴν ψῆφον του νὰ δώσῃ
κι' ἀρματωμένους νὰ ῥέχεται καὶ νὰ φορῇ σελάκι,
μὰ καὶ τὴν κάλπην εἰμπορεῖ τοῦ ἄλλου νὰ βουλώσῃ
μὲ πατσαδοῦραις, μὲ ποδιχίς, καὶ μ' ὅ,τι ἄλλο λάξῃ.

"Ὁ κάθε ὑποψήφιος, ὡς ἕκαστος γνωρίζει,
τῆς κάλπῃς ἀντιπρόσωπον 'μπορεῖ νὰ διορίσῃ
πλὴν δικαιούται καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει,
χωρὶς καμμιὰς ἐπιτροπῆς νὰ ἐρωτᾷ τὰ μέλη.

καὶ τὸν οἰκτρὸν του θάνατον ἐθρήνησαν πολλοὶ
καὶ ζήτημα κατήντησε σπουδαῖον τῆς ἡμέρας,
κι' ὀλίγου δεῖν καὶ δι' αὐτὸ νὰ γίνουν ἱστορίαι
καὶ νὰ πενήθουν ὑψηλαὶ διπλωματῶν κυρίαι.

"Αν ὅμως ἐξαιρέσωμεν τοῦ Κόζεκ τὸ σκυλί
δὲν ἔχομεν πρὸς τὸ παρὸν ζητήματα ἡμέρας,
καὶ τὰ ξενύκτια ἐπαυσαν ἐκεῖνα 'στὴ βουλή
καὶ δὲν ταράττει τίποτε τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας,
κι' οὐδὲ κρατοῦν ὀρθάνοικτα ὡς 'στὸ πρῶτ' τὰ μάτια
κι' οἱ γαλατάδες ἀρχισαν νὰ ἔχουνε κεσάτια.

"Ἄλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τῆς πηλάλαις ρέβει
καὶ ἄλλα περισσεύματα, ὡς φαίνεται, γυρεύει,
κι' ἂν κατ' αὐτὰς ποτίζεται μὲ νοθευμένον γάλα,
τὴν τῆς Ἑλλάδος πρόβον ἀπανταχοῦ κηρύττει,
κι' εἰσάγει Νομοσχέδια εἰς τὴν βουλὴν μεγάλη,
καὶ γίνονται ἀνάγκαις πρώτη, δευτέρα, τρίτη.

"Ἡ δὲ Ἀντιπολίτευσις ριγῶσα τουρτουρίζει
καὶ ποῦ καὶ ποῦ Λατινικά ὁ Τζάννης μουρμουρίζει,
ὁ δὲ τῆς Ἀρτας βουλευτὴς τὸ ἔρριξε 'στοὺς μπάλους
κι' ὁ πρωτοκάθεδρος φαῖδρος προσήλθε μὲ τοὺς ἄλλους,
καὶ δι' αὐτὸ ἐχάρησαν ἀντίπαλοι καὶ φίλοι,
καὶ οὔτε γιὰ τὸν Σπάρταλη καθόλου δὲν ὀμίλει.

Καὶ ἄλλοι ὅμως σκέπτονται νὰ δώσουν ἐσπερίδας,
ὁ δὲ Τρικουπὴς πιθανὸν μὲν καλὸν νὰ κάμῃ,
κι' ἐξαίφνης ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ὁ Καραβίδας,
πρὶν τελεσθῶν οἱ ποθητοὶ τοῦ Διαδόχου γάμοι
καὶ βαπτισθῇ τοῦ ἀργυροῦ ξυμπόλουτος ἱππότης....
ὡς ἔχῃ γαίαν ἐλαφρὰν κι' αὐτὸς ὁ πατριώτης.

Μετὰ χαρὰς ἀγγέλλομεν κι' ἐμεῖς πρὸς τὸ κοινὸν
πῶς τέλος ἡξιώθησαν νὰ ἴδουν οὐρανὸν
ὁ φίλος Τριαντάφυλλος μετὰ τοῦ Δαΐδα
καὶ ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐξοδὸν τῶν δύο τραγουδοῦ,
κι' ἀπὸ καρδίας εὐχατα εἰς τοὺς εὐνοχίαν
κι' ἀπαλλαγὴν καὶ λύτρωσιν ἀπὸ δεινῶν ταχέαν.

"Ἦλθε Πλατὼνας ὁ Κωστής ἐξ Ἀργεῶς ἀπ' εὐθείας,
καὶ ὅταν ἔλθουν ἐκλογαὶ μὲ τὸ δικό του χέμμα
'στῆς Ἀργολίδος τὸν νομὸν καὶ εἰς τῆς Κορινθίας
ἰσως περὶ αὐτὸν τὴν Βουλὰν ἔσ' ἀκόμα.

Κονὰκ τοῦ Τρίτου ἐξοχὸν πωλεῖται 'στοῦ Πετράκη,
'στοῦ Ναυλέρη καὶ 'στοῦ Πυρρή καὶ 'στοῦ Παπαγιαννάκη,
'στοῦ Ζησιμᾶ, 'στοῦ Μπάλα, 'στοῦ Φράγκου τοῦ μπακάλη,
κι' ὅσοι κι' ἂν πένθῃς δὲν κτυπᾷ ποτὲ εἰς τὸ κεφάλι.
Πρὸς δὲ Νεμέας, Μυκηναῶν καὶ Σικυωνίους αἰνοί,
ποῦ ἀμύροισιν ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι πίνει.

"Μπορεῖ κι' ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτὸς καμμιὰ φορὰ
εἰς τοὺς κυρίους ἐκλογεῖς τὸν γρόθο του νὰ δείξῃ,
κι' ἐκάστου τὸ σφαιρίδιον ν' ἀρπάξῃ φανερά
καὶ εἰς τῆς κάλπῃς τὴν ὁπλὴν ἐκεῖνος νὰ τὸ ρίξῃ.
"Αν δὲ κανένας ἐκλογεὺς διαμαρτυρηθῇ,
σπουδαῖον τρέχει κίνδυνον νὰ ξυλοφορτωθῇ.

Καὶ καταδικούς εἰμπορεῖ καθένας ν' ἀπολύσῃ
καὶ τοῦ ἐχθροῦ τοὺς ἐκλογεῖς ἐνόπλιως ν' ἀποκλείσῃ,
καὶ νὰ φωνάζῃ ἔπειτα, ὁμνῶν εἰς τὸ γένος,
πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ παθὼν καὶ ὁ ἀποκλεισμένος.

"Μπορῶ καὶ τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν νὰ ξεπαστρέψω
κι' ἐν ὥρᾳ τῆς διαλογῆς τὴν κάλπην ν' ἀνατρέψω
μὲ μόνον τὸ δικαίωμα πολίτου ἐλευθέρου,
καὶ ἄλλη νέα ἐκλογὴ νὰ γίνῃ ἐκ δευτέρου.

Τὰ πάντα ἐπιτρέπονται σὰν ἔλθῃ ἐκλογὴ,
κουμπούρισμα, μαχαίρωμα, ξεκοίλισμα, σφαγὴ,
ἐκ νέου δὲ δοξάζεται ἡ πάλαι ἱστορία,
καὶ κομματάρχῃς φαίνεται καὶ καθεμιὰ κυρία,
κι' οἱ κόρφοι των στολίζονται μὲ δάφνη καὶ μ' ἐλγὰ
κι' ἔσθ' ὅτε ξερρίζονται καὶ κότσοι καὶ μαλλιά.

Συμβαίνουν δὲ καὶ πόλεμοι συχνοὶ ἐκ τοῦ συστάδην,
πολλοὶ δὲ ἴφθιμοι ψυχοὶ κατέρχονται 'στὸν Ἀδην,
καὶ μέσα εἰς τὸ αἷμά του ὁ κάθε βλάμης πλέει
καὶ ἔρηνος γίνεται πολλὴ, Ραχλὴ τὰ τέκνα κλαίει.

Τοιαῦτα, Σέρβοι, ὕψεσθε, κι' ἄλλα πολλὰ συνάμα
ἐντὸς τῆς χώρας τῶν Μουσῶν, τοῦ κήπου τοῦ εὐδύμου,
καὶ τοῦτ' ὡς ἔγγιστα ἐστὶ τῶν ἐκλογῶν τὸ γράμμα
'στὸ Συνταγματικώτερον βασιλεῖον τοῦ κόσμου.
Καὶ ἄλλα ἤθελα νὰ 'πῶ εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν,
ἄλλ' ὅμως ἐφαρμόσατε αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν,
καὶ ἂν φανοῦν ἐλάχιστα 'στὸν σύμμαχον Μιλάνο
ἀμέσως πάλιν ἔρχεσθε καὶ μάθημα σὰς κάνω.

Καὶ νῦν ἀφοῦ ἐμάθετε ἀπὸ σοφὸν ἱππότην
τὴν μέθοδον τῶν ἐκλογῶν, ὦ Τσώρτσεβιτς καὶ Τσάγγα,
κουμποῦρι νὰ τὸ κόψετε εἰς εὐκαιρίαν πρώτην,
πρὶν σὰς γεμίσουν οἱ Ρωμηοὶ τὸν πεινρὸ μὲ σκάγια.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φαουσλῆς τὸ χέρι του ἀνοίγει,
τοὺς δίνει δρὸν κατραπακιάς καὶ ἔπου φύγῃ φύγῃ.)

"Ἀρθρον τρελλὸν
περὶ πολλῶν.

Μὰς ἦλθε κι' ἡ Ἀπόκριμα... λοιπὸν ζωὴ καὶ κότα...
δὲν ἔχω δρόλου νὰ σὰς 'πῶ σπουδαῖα γεγονότα.
Λαμβάνω δέ, ἀγαπητοί, τὴν τόλμην ν' ἀναγγεῖλω
πῶς 'λάβηφα 'στὸ νοῦμερο 'στὸ περασμένο φύλλο,
κι' ἔγραψα τὸ κονδύλι μου χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ
θακόσα τριανταεπτὰ ἀντὶ τριανταεξῇ.

"Ἐν τούτοις, ὡς γνωρίζετε, τοῦ Κόζεκ τὸ σκυλί
ἐπὶ μικρὴν ἐτάραξε τῶν εὐγενῶν τὰς σφαίρας,

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Αὐτὰ τὰ ποδοφύστανα καὶ τί, μωρέ, δὲν κάνουν !..
μὲ τὰ σωστά των ἔβλησαν τὸν κόσμον νὰ πεθάνουν.
- Π.—Γιὰτὶ τὸ λές, βρε Φασουλῆ;
- Φ.—Γιὰ τὴν κακὴ σου ἡμέρα...
ποτὲ ὁ νοῦς σου δὲν πετᾷ καὶ ὀλίγο παραπέρα;
Δὲν ἔμαθες πῶς πέθανε Ροδόλφος τῆς Αὐστρίας;
- Π.—Ἐχω καὶ ἐγὼ περὶ αὐτοῦ πολλὰς πληροφορίες.
- Φ.—Καὶ τί φρονεῖς περὶ αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ θανάτου;
- Π.—Νομίζω πῶς ἐγλύτωσε ἀπ' ὅλα τὰ δεινὰ του.
- Φ.—Κι ἐγὼ εἰς τοῦτο συμφωνῶ, βρε Περικλῆ, μὲ σένα,
πλὴν ἄλλο θέλω νὰ μεῦ πῆς σωστά καὶ τιμημένα.
Φρονεῖς πῶς θάνατον καὶ αὐτὸς ὑπέστη τὸν συνήθη;
φρονεῖς πῶς ἡττοκτόνησε ἢ ἐδολοφονήθη;
φρονεῖς πῶς θύμα ἔπεσε καμμιάς μονομαχίας
αὐτὸς ὁ μέγας Ἀρχιδούξ, ὁ πλήρης εὐτυχίας;
φρονεῖς πῶς τὸν ἐσχότωσε κανεὶς ἀριστοκράτης,
ἢ κυνηγὸς του, ἢ πῶς λέν, ἢ ἄλλος τις χωριότης;
νομίζεις πῶς τὰ ἔφησε μετὰ τῆς Βερασκέρα
καὶ τὰ μισαλά του σκόρπισε μὲ τούτη στὴν ἀέρα,
ἢ τάχα ἡττοκτόνησε μὲ ἄλλην παληοδωμά,
ἢ μόνος εἰς τὸ Μάγερλιγκ νεκρὸν εὐρέθη πτώμα;
φρονεῖς πῶς ἡττοκτόνησε καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ προχείρου,
θύμα πεσὼν μιᾶς ὁρμῆς καὶ πάθους διαπύρου,
ἢ τὴν αὐτοκτονίαν του ἐσκέπτετο πρὸ χρόνου
αὐτὸς ὁ ἐνδοξὸς βλαστὴς ἐνδοξοτάτου θρόνου;
φρονεῖς καὶ οὐ ὥς ἀληθῆ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν
πῶς ἔρωσ τὸν ἐξώθησε εἰς τὴν αὐτοχειρίαν,
ἢ ἄλλο οὐπουδαιότερον καθήκον, βρε γαιδοῦρι;
- Π.—Θὰ φᾶς καμμιά καλὴ φτυσιὰ στὴν ἀτιμὴ σου μεύρη.
Μὰ δὲν μεῦ λές, βρε μασκαρά, καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει
ἂν ὁ Ροδόλφος πέθανε μὲ τὸ δικό του χέρι,
ἢ ἄλλος τις ἀπέκοψε τοῦ βίου του τὸ νῆμα,
ἢ ἔπεσε τοῦ ἔρωτος ἢ ἄλλου πάθους θύμα;
Ἐνα εἰξεύρω μοναχὰ καὶ ὁ κόσμος ὅς γινώσκει
πῶς σ' ὤλη τούτη τὴ δουλειὰ ποδόφυρος μυρίζεται.
- Φ.—Σερσὲ λὰ φάμ, βρε Φασουλῆ...
- Π.—Σερσὲ λὰ φάμ καὶ πάλι...
κρίμα στὴν τέση λεβεντιά καὶ στὸ γερό κεφάλι.

Τὸν εἶχαν σὰν βασιλικὸ στὴ γλάστρα αἱ ἄλλοι
καὶ οἱ Πρωσσοὶ καὶ οἱ Αὐστριακοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι
καὶ ἑκατομμύρια βροτῶν τὸν ἔδλεπαν στὸ στήθος
καὶ ἐκεῖνος ἐσκοτώθηκε γιὰ μίαν παληοδωμά.

Π.—Σερσὲ λὰ φάμ, σερσὲ λὰ φάμ...

Φ.—Ἦμα φρικαλέον...

Εἰς τὰ σκουπίδια στέμματα τοσούτων βασιλέων.
Ἐμπρὸς εἰς τὸν ποδόφυρο καὶ αὐτὸν σάλευ' ἢ βρε
καὶ ἀποθνήσκουν ἄδοξοι καθὼς τὸν Καραϊσκάκη.
Δὲν τοὺς ἀρκοῦν, βρε Περικλῆ, αἱ δόξαι καὶ τὰ πλεονεκτήματα
ὅπου προσφέρουν εἰς αὐτοὺς ὑπὲρ τοσούτων.
δὲν τοὺς ἀρκεῖ τὸ αἶσθημα καὶ ἡ τὴν λαῶν ἀγάπη
ὅπου πηγαίνουν στὴ σφαγὴ σὰν βόδια στὸν γρεναί.
δὲν τοὺς ἀρκοῦν ἐγκώμια καὶ λιβάνοι καὶ μῦροι
καὶ τὸ ραχάει τὸ πολὺ καὶ ἡ μαλακὴ σισούρα
καὶ ἵπποι χρυσοχάλινοι μὲ δίσκους καὶ ἀμάξαι,
μὰ θέλουν καὶ τὸν ἔρωτα μιᾶς καὶ ἄλλης καρακίνας
καὶ θυσιάζουν δι' αὐτὴν τὸ εὐγενὲς τὸν αἷμα,
ἐντὸς βορβόρου ρίπτοντες πορφύραν τε καὶ στέμματα.

Π.—Σερσὲ λὰ φάμ...τὰ στέμματα σ'τοῦ χάρου τὰ σκουπίδια.

Φ.—ὦ! πῶς κρατεῖς ξεκαρφωτὰ, θεέ, τὰ κεραμίδια!

Ἰεχωδᾶ, Ἰεχωδᾶ, σ'τοὺς οὐρανοὺς σου κλείνουν.

καὶ ἀπὸ ψηλὰ καμάρωσε αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς.

ποῦ ἐξουσίαν ἔδωσες σ'τάς σιδηράς των χεῖρας

νὰ διευθύνουν τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν τὰς μοῖρας.

Φωνὴν ἀκούω, Σαββαῶθ, στὴν ἔρημον βοῶντες.

« ποῦ ἡ σοφία τοῦ Σεράχ καὶ ποῦ τοῦ Σολομῶντος;

Καὶ ἡ κιθάρα τοῦ Δαυὶδ καὶ ἄλλων ἐστεμμένων.

τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς ὡς μόνον ψάλλει αἶνον.

ὦ ἀδελφέ μου Περικλῆ καὶ φίλε μπεγλιδάνη,

ἂν δὲν ἔμπορῆς τὰ νῶτα σου νὰ στρέφῃς στὸν ἔρωτα

ἂν δὲν ἔμπορῆς ἀναίσθητος στὸν ἔρωτα νὰ μείνῃς

χωρὶς ἔμπρὸς σ'τὰ κάλλη του νὰ ξεροκαταπίνῃς

ἂν ἔταν ἐπαφρέδιτον σὲ ἀντικρύζῃ στόμα

ρίγος εὐθὺς αἰσθάνεσαι καθ' ὅλον σου τὸ σῶμα,

ἂν δὲν κρατῇς τὰ σάλλα σου ἔμπρὸς σφριγῶντος στήθους

ἂν τὰς γυναῖκας κυνηγᾷς καὶ οὐ μετὰ τοῦ πληθους

καὶ ἂν τὰ νεύρα σου κινῇ ἐλάχιστόν τι νεῦμα,

ὦ! τότε μὲ τὴν δόξαν σου καὶ μ' ὅλον σου τὸ πνεῦμα

καὶ ἂν εἶσαι Πλάτων ἢ Θαλῆς ἢ καὶ Ἀριστοτέλης,

ἢ ἄλλος τις περιφανὴς ἐκ τῆς σοφίης ἀγέλης,

καὶ ἂν ἀκούῃ λέγεσαι Ἀλέξανδρος μεγάλος,

ἢ Καίσαρ ἢ Περμπήτης ἢ καὶ κανένας ἄλλος,

δὲν εἶσαι ἄλλο τίποτα, βρε Περικλῆ, γιὰ μένα.

ἢ ἓνας ἄνθρωπος κείνος ποῦ μοιάζεις τὸν καθένα,

καὶ φαίνεται σ'τὰ μάτια μου ὁ πρῶτος μπεγλιδάνης.

Π.—Καὶ οὐ μπόρεῖς, βρε Φασουλῆ, τὸν ἀπαθῆ νὰ κλέβῃς

Φ.—Ἐέρω καὶ ἐγὼ, βρε Περικλῆ...

Π.—Σκασμός λοιπόν, σὺ καὶ ἐγώ...

καὶ ἐτοιμάσε τὴν ράχην σου ν' ἀρχίσῃ τὸ στηλιάρι.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς σ'τὸ στήθετί μου ἀνέβη,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — ὁδὸ στὸ λάδι, τρεῖς στὸ ξύδι.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρά, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμὴ.